

לסבית זועקת לשתיים

להפוך את ישראל לארץ שבה יוכלו להיות כל היהודים!
הבדידות של ההומוריסטסואל הישראלי היתה פוחתת בהרבה, אילו היתה קיימת איזושהי חברה, איזושהי מקום שאפשר לבקר בו, שבו לא יתייחסו אליך כאל אדם חולה או רע או מלובלך. לא מועדון-ליי-לה (כל כך הרבה אנשים אינם אוהבים לשתות או לרקוד), אלא סתם מקום שבו אפשר יהיה להרגיש בבית, לדבר, לקרוא, להסתכל בטלוויזיה, לשתות קפה, להיות הוא עצמו או היא עצמה.
אני יודעת שזוהי בעייה יהודית פניי מית, ולא אדבר על כך אלא עם עיתון נאי או פסיכיאטר יהודי. אולי אתה מכיר מישהו, שיכול לעזור להתחיל במשהו? אתה יכול לפרסם מיכתב זה או המיכתב תב המצורף, אולם אנא, השתמש רק בראי שיהתיבות שלי, מפני שיש לי משפחה בישראל.
(—) חתימה מלאה וכתובת בהולנד.

מסרת לי פרטים על החוק המנדטורי הבריטי, שאתה משתדל לשנות. בינתיים עזבתי את ישראל ונסעתי להור לנד, שבה מצב ההומוריסטסואלים הוא טוב מאוד. פגשתי כאן הרבה ישראלים. בשבילי היה זה עצוב ומר מאוד-מאוד לעזוב את ישראל. אני אוהבת את הארץ ואת העם — הארץ שלי והעם שלי. היו לי הרבה ידידים טובים, עבודה טובה ובית נחמד. אין צורך לומר שהיה לי צורך ב-אומץ-לב רב כדי להתחיל בחיים חדשים לגמרי בגלות שאיני רוצה בה. כל זה למען חופש אישי, שאני זקוקה לו כמו אוויר לנשימה.
אני מצרפת מיכתב גלוי שכתבתי להור-מורסכסואלים היהודיים בהולנד. בתור ישראלית והומוריסטסואלית, אני חושבת שתפקידי הוא לעזור לישראל בדרך שלי. אני יכולה לעשות זאת רק בכוח רצוני וזעמי. איכשהו, אפילו מחוץ לחוק הבריטי המנדטורי, מוכרחת להיות אפשרות

(לפני שנה קיבל אורי אבנרי מיכתב, בשפה האנגלית, שהיה חתום בידי „הומוריסטסואל“, ושתואר בצבעים קודרים את גורלם של ההומוריסטסואלים בישראל. הכותב ציין רק את האות הראשונה של שמו הפרטי, ואבנרי הניח כי הכותב הוא ממין זכר. בתשובתו תיאר אבנרי את מאמציו בכנסת לשנות את החוק הבריטי הקיים בישראל, שבוטל זה מכבר בבריטניה עצמה.
השבע קיבל אבנרי מיכתב שני מאותו אדם, אלא שהפעם נשלח המיכתב מאמי סטרדאם. מסתבר מתוכו כי לא נכתב בידי הומוריסטסואל זכר, אלא בידי הומוריסטסואלית לסבית).
וזה לשונו:
אדון נכבד,
לפני כשנה פניתי אליך בשאלה שהיתה דחופה לי: מה בדבר החוק הנוגע להומוריסטסואלים בישראל, בתשובתך האדיבה

מגיני האזרח כביכול, המתוסכלים לא פחות ואפילו אולי יותר.
משוכנעת אני ששרר-המשטרה הנכבד יודע על תקריות אלו ודומות להן, שהן מעל שנה כמעט יום יומי. ואם הוא אינו מסוגל לטפל לפחות באנשי המתוסכלים, עליו להגיע למסקנה הנכונה ולהתפטר מתפקידו. כיוון שהפשעים שמבצעים אנשי המשטרה הנתונים תחת חסותו, עברו מומן את הגבול. חנה סמואל, חיפה

שחור

ולכן

„העולם הזה“ 1781, „שחור ולכן“, מיכתב של ישראל אלכסנדר סנדר על הכושים מדימונה.
בקוראי את מכתבו של ישראל אלכסנדר על בעיית הכושים היהודיים. הודעו עתי לקרוא כי הכותב מביע את דיעותיו בצורה מחרידה. הוא לא זכר כנראה כי באותה

דדרר

צורה דיבר הצורך הנאצי על אבותיו היהודיים. הוא היהודי! כותב בגוענות כזו ובצורה איומה.
הוא מכריז כי הכושים — „השחורים“ בפיו — „מעזיזים לכלך את העיר ולהרעיש בין השעות שתיים וארבע. לפי דעתי אין זה צודק כלל לפגוע בהם כך, ויהיה צבעם אשר יהיה.“

דנה לדרר, בת 11, תל-אביב
● מכתבו של ישראל אלכסנדר, היה מכתב סאטירי לתגובות שהושמעו על-ידי אחרים ברצינות.

זה

נבר, זה?

„העולם הזה“ 1781, „שדיים בקופסאות“, על הפטנט של הצייר משה פרופס.

הכתבה על עבודתו של הצייר משה פרופס, מביאה אותי לסיקופק בקשר לגבי ריאותו של הנ"ל, לאור העובדה שאת בעיית

ויינברגר

„ההתיכות“ פתר בקופסא. על איכותו כצייר, שתי מלים בלבד: גרפומנים — הביחת!!

טובה ויינברגר, תל-אביב

חייל

ממורמר

הייתי רוצה לדעת את האמת, אודות זכותם של המשמטמים משירות צבאי, בעור רת הורדת הפרופיל.
לפני גיוסי לצבא, התהלכה „אגדה“ לפיה לאורח כונה, לא תינתן זכות להור ציא רשיון נהיגה, או לעבוד במשרדי משמלה.

מיכתב גלוי להומו-סכסואל היהודי בהולנד

והן נמצלות יפה את האחרות, הארנבות הנפחדות. הבה אתאר לכם איך חי זוג לסביות, שאני מכירה בירושלים:
הן גרות בקומת-גג, שם אין איש יכול להסתכל לתוך דירתן.
המכונית שלהן חונה מסביב לפינה.
אין שמות על הדלת.
מיספר הטלפון שלהן אינו רשום בספר הטלפונים.
יש להן כלב נובח יעיל.
הן משתמשות בחדר האחורי, כך ששום אור אינו נראה מהרחוב.

אני כותבת מיכתב זה מתוך רחמים על עצמי, מפני שאני „ברחתית“, על כל פנים, אני כאן! אני גם יכולה לוותר טוב מאוד על הפרסומת.
אני גם לא רוצה שמיכתב זה ישמש תעמולה אנטי-ישראלית.
אולם אני חושבת שצריכים לעשות משהו בעד ישראלים אלה, ולמען ישראל. מפני שמצב זה זועק לשמיים.

אני מוכנה לחזור לישראל, אבל לא לבדי. ואם לבדי, אז בכל אופן עם משהו שייתן לי גיבוי, מישענת כלשהי, בישראל עצמה. אני יודעת שאיני בודדה בשאיפה זו.
אני שואלת את עצמי: כמה הומו-סכסואלים יהודיים היו מוכנים לעלות או לחזור לישראל, לולא היו פוחדים מפני הבדידות המאיימת עליהם שם?
אני גם תמהה מהו אחוז ההומו-סכסואלים שבקרב ה„יורדים“?
אותם הנשארים בישראל, מוצאים את עצמם שם בבדידות גוברת והולכת.
אני שואפת מאוד לעשות משהו בעניין מעציב זה. מי עוד?
מישהו הרי מוכרח לעשות זאת!

אמסטרדאם, 5 באוקטובר 1971
עד לפני חודש הייתי בישראל. עליתי לשם מהולנד לפני עשר שנים.
אחרי שחייתי בישראל שנתיים, נסתבר כי אני הומו-סכסואלית, ומאז התחילה דרך של יסורים, שבסופה חזרתי להולנד. במשך חודש שהותי כאן, כבר פגשתי ארבע בנות ישראליות, צבריות, שעזבו את ישראל בגלל אותה סיבה.

מדוע?

לפי חוקי המנדט הבריטי, הקיימים עדיין בישראל, אפילו להרשיע הומו-סכסואלים בפלילים*. למרות שחוק זה אינו מבוצע, הוא מונע כל מגע גלוי. חוסר-המגע חמור עוד יותר, בגלל החוקים היהודיים העתיקים על נושא זה, המונעים, כמוכח, כל שינוי.

הנה כמה מן התוצאות:
כמחצית ההומו-סכסואלים הישראלים מתאבדים. אני יודעת עד כמה אפשר לסמוך על מיספר מהיר זה. הוא נמסר לי על-ידי נפסיכיאטר בירושלים, הולנדי-לשעבר. רבים מהם נמצאים במוסדות, שם מנסים עדיין „לרפא“ אותם. אין פלא שרבים מהם משתגעים באמת בנסיבות אלה. בישראל אין מעיזים לשאול בגלוי: „האם את לסבית?“, כי אז לא תראה את הנשאלת שוב. לא, שואלים בגוף שלישי: „האם גם היא היתה בטיפולי?“
אני יודעת מה מצבם של הגברים, כי מעולם לא העזתי לדבר עימם בגלוי, ובמשך כל השנים האלה לא גיליתי מעורר לם היכן בדיוק הם נפגשים, וגם לא שמעתי היכן הגברים מקומות-הריקודים שלהם. ידעתי רק: אישם בתל-אביב... נמצאתי במצב מיואש, בבדיוד מוחלט, והיפשתי מגע. בגלל ייאוש זה, רק החזקים ביותר מסתדרות במצב זה,

* יתכן כי בעלת המיכתב אינה יודעת כי חוק זה חל רק על ההומו-סכסואלים זכרים, ולא על לסביות. אבנרי לא פירט זאת בדבריה-הסברתו, מפני שהניח כי המיכתב אליו נכתב בידי הומו-סכסואל זכר.

המנהל: „אנחנו עובדים שעות קייץ עד 12 וחצי — ולא מעניין אותי מה כתוב בשלטים!“ כל זאת בחוסר נימוס ובתוקף פנות.

דב גופר, ירושלים

אלמנות

הקייבוצים

„העולם הזה“ 1782, „אלמנות הקייבוצים“, סיפוריהן של אלמנות מנות מלחמה, חברות קייבוצים.

התרשמתי מאוד מהמאמר על אלמנות הקייבוצים, בייחוד מספורתה של אסתר. יכול אני אולי להיות לעזר לבעייה, זאת. האם יש גוף המטפל בואת?
יוסף אלקדם, רח' שילר 5, ירושלים

חושבני שחייבים להסכים לדברים שכתב דן בן-אמוץ בצורה כה חדי-שמעית, קור לעת ומשכנעת באותו גליון.
צ'כרי דוידוביץ, תל-אביב

חומר

נימוס

משרד הרישוי בירושלים שוכן בתל-פיות שבקצה העיר. שעות הקבלה הכתובות בכניסה הן משבע בבוקר עד אחת בעהריים.

הגיע אורח ברי בע לאחת ומצא את המשדרים סגור רים. נאמר לו ש-עובדים רק עד 12 וחצי.

כעס האורח ש-עשה דרך ארוכה לקצה העיר, וביקש להתקבל על-ידי מנהל הליש"כ. לאחר קשיים מרובים הצליח לי-היכנס ללישכת ה-מנהל ולמן כהן, וביקש שירות. אמר לו

גופר

קוראים השוחחים מכתבים מתבקשים לנפח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמורת למכתביהם.